

Irokezi przed maszynką do mięsa

Jak zauważył Franciszek ks. de La Rochefoucauld, tylko dlatego Pan Bóg nie zsyła na ziemię drugiego potopu, bo przekonał się o całkowitej bezskuteczności pierwszego. Nieubłaganie zbliża się 83 rocznica wybuchu II wojny światowej, która rozpoczęła się od napaści Niemiec na Polskę. Ta napaść została poprzedzona zawartym 23 sierpnia 1939 roku paktem „*Ribbentrop-Mołotow*”, a podstawie którego Armia Czerwona 17 września „*wkroczyła*” na wschodnią część Polski. Z zagadkowych przyczyn Naczelnny Wódz, marszałek Edward Rydz-Smigły, zanim uciekł za granicę, wydał rozkaz, by „*z Sowietami nie walczyć*”. Dlaczego Polsce wolno było walczyć z Niemcami, a z Sowietami – już nie – tajemnica to wielka, na którą pewne światło rzucają dwa wydarzenia. Pierwsze – to wizyta delegacji brytyjskiego sztabu imperialnego („*były czasy, przed wojną, panietego!*”) w Moskwie, podczas której marszałek Edmund Ironside próbował namówić Stalina do udziału w antyniemieckiej koalicji. Jak bowiem twierdzi Stanisław Cat-Mackiewicz, Wielka Brytania nie prowadziła wojen inaczej, jak w koalicji, której jest politycznym kierownikiem. Jeśli takiej koalicji stworzyć się nie uda, to Wielka Brytania wojny nie zaczyna, chyba, że już musi, bo ktoś ją zaatakował, jak to było np. na Falklandach – ale i wtedy starała się przynajmniej o nihil obstat ze strony amerykańskiego sekretarza obrony Aleksandra Haiga. Ojciec Narodów propozycji marszałka Ironside nie odrzucił, a tylko zwrócił uwagę, że ZSRR nie ma wspólnej granicy z Niemcami, więc jakże w tych warunkach Armia Czerwona miałaby wejść w

kontakt bojowy z Wehrmachtem? Gdyby jednak Armia Czerwona obsadziła zachodnią granicę Polski – aaa, to co innego! Ponieważ Wielka Brytania zaledwie w kwietniu 1939 roku udzieliła Polsce enigmatycznych „gwarancji”, to marszałek Ironside taktownie tej propozycji do Warszawy podobno nie przekazał, dzięki temu wszyscy sanacyjni dygnitarze myśleli, że z tymi gwarancjami, to wszystko naprawdę. Że tak właśnie było, przyznał to 5 lat później ówczesny Naczelnny Wódz, gen. Kazimierz Sosnkowski w rozkazie do żołnierzy, którego pierwsze zdanie brzmiało: *„Żołnierze! Mija pięć lat odkąd Polska, wysłuchawszy zachęty rządu brytyjskiego, stanęła do samotnej walki z Niemcami.”* Ponieważ nic tak nie gorszy, jak prawda, toteż generał Sosnkowski za ujawnienie tej wielkiej tajemnicy, został zmuszony do ustąpienia ze stanowiska Naczelnego Wodza, w jego miejsce zajął generał Tadeusz Bór-Komorowski, który żadnych pretensji pod adresem Wielkiej Brytanii już nie ośmielił się wysunąć, chociaż po tragicznym doświadczeniu Powstania Warszawskiego pewnie zdawał sobie sprawę, że było ono drugim etapem wkręcania Polski przez Wielką Brytanię w maszynkę do mięsa. Bo dzięki owej „zachęcie” – jak napisał generał Sosnkowski – pierwszy raz Polska została w tę maszynkę wkręcona właśnie we wrześniu 1939 roku. To, że maszynką kręcili Niemcy i Sowieci, niczego nie zmienia, bo samo wkręcenie zawdzięczamy naszej ówczesnej brytyjskiej „Sojuszniczce”. Najlepiej jest bowiem wojować ze swoim wrogiem rękoma jakichś Irokezów, którzy nie tylko myślą, że to wszystko naprawdę, więc kiedy zostaną pomyślnie wkręceni, to nawet się biją.

Od tamtej pory minęły lata, zmieniło się – jak pisze poeta – „oblicze świata”, ale mechanizm wkręcania mniej wartościowych Irokezów w maszynki do mięsa się nie zmienił. Kiedy w końcu 2013 roku prezydent Obama postanowił, czy też starsi i mądrzejsi postanowili za niego, zresetować swój poprzedni „reset” w stosunkach amerykańsko-rosyjskich z 17 września 2009 roku, USA przekazały Irokezom w Kijowie ponad 5 miliardów dolarów na przeprowadzenie „Majdanu”. Ujawniła to niechcący

pani Victoria Nuland, która nie tylko maczała w tym palce, ale o której piszą, że tak naprawdę nazywa się Nudelman, a zamężna jest z trockistą nazwiskiem Robert Kagan. To właśnie był początek wkręcania przez USA w maszynkę do mięsa ukraińskich Irokezów – bo poprzednia, „pomarańczowa rewolucja”, była tylko przygotowaniem na Ukrainie żerowiska dla starego żydowskiego grandziarza finansowego Jerzego Sorosa, który – jak ujawnił brytyjski „Guardian” – sypnął na ten cel 20 mln dolarów, za które zwolennicy Wiktora Juszczenzi i pięknej Julii mieli i pieczone i smażone, dzięki czemu mogli nie tylko porzucić na kilka tygodni zajęcia zarobkowe, ale i wypić i zakąsić. W ten sposób ukraińscy Irokezi dostali się pod okupację tak zarwanych „oligarchów”, z których jeden, z pierwszorzędnymi korzeniami, nazwiskiem Igor Kołomojski, nawet wynalazł im charyzmatycznego przywódcę w osobie również pierwszorzędnie ukorzenionego Włodzimierza Zełeńskiego. I dopiero wtedy Amerykanie zaczęli wkręcać ukraińskich Irokezów w maszynkę do mięsa.

Bo „Majdan” oznaczał, iż USA wysadziły w powietrze ustanowiony na szczycie NATO w Lizbonie 20 listopada 2010 roku, a wynegocjowany uprzednio z Moskalikami porządek polityczny, którego najważniejszym postanowieniem było proklamowanie strategicznego partnerstwa NATO -Rosja, którego najtwardszym jądrem było strategiczne partnerstwo niemiecko-rosyjskie, a jego kamieniem węgielnym – podział Europy na strefę rosyjską i strefę niemiecką. Moskalikowie skorzystali z tej okazji i oskubały Ukrainę z Krymu oraz otworzyli w organizmie tego państwa krwawiącą ranę w postaci zbuntowanych obwodów: donieckiego i ługańskiego. Ale w czerwcu ub. roku do Europy przyleciał amerykański prezydent Józio Biden, do tego stopnia szczerze obstawiony przez Żydów, że bez ich pomocy chyba nie wie, czy na świecie jest noc, czy dzień. Ten spotkał się dwukrotnie z zimnym ruskim czekistą Putinem i coś mu musiał powiedzieć, bo od tego momentu rozpoczęły się rosyjskie przygotowania do inwazji Ukrainy. Czy przypadkiem Józio nie powiedział Putinowi, że USA przeforsują przyjęcie Ukrainy do

NATO i pod ruskim nosem zainstalują rakiety, podobnie jak to w 1962 roku zrobił Chruszczow na Kubie, 90 mil do USA? Na taką możliwość wskazuje ogłoszony przez Putina cel inwazji na Ukrainę w postaci „*demilitaryzacji*” tego państwa, to znaczy – wyeliminowania możliwości, by kiedykolwiek stało się ono członkiem NATO. Krótko mówiąc, Moskaliki wolałyby przywrócić porządek lizboński, jeśli nawet nie towarzyszyłoby temu przywrócenie strategicznego partnerstwa NATO-Rosja.

Jaki był z kolei polityczny cel Ameryki? Wyjaśnił to sekretarz stanu z pierwszorzędnymi białostockimi korzeniami, pan Antoni Blinken, że tak naprawdę chodzi o osłabienie Rosji. Jeśli można tego dokonać poprzez wkręcenie w ruską maszynkę do mięsa ukraińskich Irokezów, no to czegoż chcieć więcej? Amerykanie nie tylko sami podsyłają Irokezom coraz to więcej broni, ale każą to robić też swoim wasalom, wśród których przodownikiem socjalistycznego współzawodnictwa jest oczywiście Polska. Na szczęście tym razem to nie my, tylko Irokezi ukraińscy, zostali wkręceni w maszynkę do mięsa, co nawet budzi moje współczucie tym bardziej, że Amerykanie wojują tam z Rosją do ostatniego Ukraińca – ale niepokój wzbudza to, że kiedy – co nie daj Boże – Ukraińców by zabrakło, albo stracili chęć do walki, to Nasi Sojusznicy już kombinują, jakby tu wkręcić w maszynkę do mięsa kolejnych Irokezów. Oto szef Brytyjskiego Komitetu Obrony, pan Tobiasz Ellwood oraz amerykański kongresman, Adam Kinzinger oświadczyli niedawno, że „*celowe i umyślne*” uszkodzenie przez Rosję elektrowni atomowej w Zaporozżu, zostałoby uznane za „*atak Rosji na NATO*” i pretekst do zastosowania art. 5 traktatu waszyngtońskiego. Dopiero teraz możemy zrozumieć, dlaczego od marca br. kiedy to Rosja okupowała tę elektrownię, tak intensywnie nam wmawiano, że natychmiast zaczęła ostrzeliwać ją z armat – bo Ukraińcy tam przecież nie strzelają. Czyżby w sytuacji, kiedy zabraknie ostatniego Ukraińca, Nasi Sojusznicy już zaplanowali, którego następnego Irokeza zaczną wkręcać w maszynkę do mięsa? Nie jest wykluczone, że nasz sanacyjny rząd, incluso z prezydentem Dudą, którego prezydent Zełeński udelektował ostatnio zmianą

koszuli, będzie takim dowodem zaufania połączony w samą
łechtaczkę. No a potem? „A potem Adam i cholera, a potem
Juliusz i suchoty, o Filareci, biedne dzieci, kochany kraju
złoty!”

Stanisław Michalkiewicz